

HOOFDSTUK I

Waarin repetities niet gladjes verlopen

Het was een verblindend heldere winterdag in Londen. Zonlicht weerkaatste op de brandschone ruiten van kleermakerszaken en drogisterijen, en de plassen op de stoepen glommen als goud. Maar binnen de muren van het Bloomsbury Square Theater was het heel erg donker. Het soort donker dat je alleen in theaters vindt. Het soort donker dat als een cape om je heen valt – dik, fluwelig en vol magie.

De stoelen in de zaal waren leeg. Het enige licht kwam van één kaars op een tafel op het toneel, waar de repetities voor een nieuwe productie plaatsvonden: een voorstelling met een spiritueel medium die *Signora Valentina en haar Schaduw van de Doden* heette. De flakkerende kaarsvlam weerspiegelde in de lovertjes op signora Valentina's kostuum. Ze hief haar armen en boog haar hoofd achter-

over. *'Laat het zien!'* fluisterde ze dramatisch. *'Laat ons zien dat je hier bent!'*

De kaars bewoog. Hij wiebelde.

Toen steeg hij op en bleef vlak voor signora Valentina's hoofd in de lucht hangen...

Ze bewoog haar hand eromheen om te laten zien dat hij nergens aan vastzat.

Deze kaars wordt opgetild door een **GEEST!** Een geest die in dit theater rondspookt, de gevierde acteur sir Nicolaas Kemp, die zichzelf per ongeluk aan zijn eigen zwaard reeg en ruim vijftig jaar geleden hier op dit podium is overleden!

De kaars bewoog weer, bij signora Valentina vandaan, naar de rand van het toneel en de lege zaal. *'Nicolaas Kemp is een heel zeldzame geest: hij kan echte voorwerpen laten bewegen! Zo'n geest noemen we een **POLTERGEIST!**'*

Opeens maakte de kaars een koprol in de lucht en schoot de vlam rondtollend naar de voorste rij stoelen, waar een berg oude toneelkostuums lag. Een blonde pruik vloog meteen in brand en signora Valentina gilte van angst. ‘Zaallicht! Doe het zaallicht aan!’ schreeuwde ze. ‘Brand! BRAND!’

‘Niks aan de hand, tante Evelien!’ Een meisje dat Matilda Duyster heette, sprong uit de coulissen. Ze droeg een geruststellend stoere broek en had een grote metalen emmer vol zand bij zich.

Matilda kiepte het zand over de kostuums en de vlammen doofden meteen.

Maar het gekrijs van ‘BRAND! BRAND!’ galmde nog steeds door de zaal. Tante Eveliens tamme parkiet Kobus, die nooit een kans om te zingen liet schieten, was losgebarsten in een gloedvolle vertolking van ‘Brand in Londen’.

BRAND! BRAND!

EN DAAR IS
GEEN WATER

‘Hou je snavel, Kobus!’ riep tante Evelien met haar hand tegen haar hart gedrukt. De bejaarde parkiet dook vanaf de lichtinstallatie omlaag en landde op haar schouder.

‘Roep de brandweer!’ zong hij.

‘Niet nodig,’ zei tante Evelien.

‘Matilda heeft ons al gered!’ Het zaallicht was nu aan en ze tuurde in het felle schijnsel. ‘Snelle actie met die emmer, liever! Is de geest van Nicolaas Kemp nog bij ons? Vraag hem dan alsjeblieft wat hem in vredesnaam bezielde om die kaars de zaal in te gooien!’

Het was een wrede speling van het lot dat het wereldberoemde medium signora Valentina niet werkelijk in staat was met geesten te praten terwijl haar nichtje, Matilda Duyster, door die verdraaide wezens werd achtervolgd.

‘Wat was dat, Niek?’ Matilda liet haar blik ietsje wazig worden zodat ze de theatergeest beter kon zien.

Sir Nicolaas zweefde naar haar toe. ‘O! Het spijt me verschrikkelijk, Matilda, liefje,’ jammerde hij. ‘Ik probeerde een mooie draai. Ik dacht dat dat een schitterend effect zou hebben als je tante dat woord zei – wat ook alweer? – POLKA-GEEST!’

‘Poltergeist,’ verbeterde Matilda hem.

‘Poolster-geest,’ herhaalde de geest met een diepe, waardige stem.

‘Heeft niks met sterren te maken, Niek,’ zei Matilda. ‘En die draaitruc is echt prachtig, maar ik denk dat tante Evelien liever heeft dat je je aan het script houdt.’

‘Zeg dat wel,’ snoof tante Evelien.

‘Zeg dat *wel*,’ kraaide Kobus haar na, met opgezette veren alsof hij de ster van de show was.

‘O... Goed dan.’ Sir Nicolaas zuchtte. Hij hield een geest-hand tegen zijn voorhoofd. ‘Eerlijk, mijn eerste rol in ruim vijftig jaar, en ik krijg totaal geen artistieke vrijheid. Ik stik in deze rol, Matilda, liefje. Ik ben een artiest! Ik moet ademen, zweven!’ En hij tolde omhoog als een vlieger in de wind. ‘Zeg dat alsjeblieft tegen je tante. Ik moet vrij zijn om deze rol op mijn eigen unieke manier te vertolken.’

Matilda knikte stijf. ‘Ik zal het zeggen.’

Op dat moment verscheen er een ander geest-gezicht, een vertrouwd jongensgezicht. Het smolt door een dichte deur met het opschrift OPSLAG CONSUMPTIES.

‘Alles in orde, Duyster?’ informeerde de geest-jongen. ‘Ik meende wat kabaal te horen...’

HOOFDSTUK 2

Waarin geesten domweg te onbetrouwbaar zijn

‘O, daar ben je, Edgar,’ zei Matilda grijnzend tegen haar beste vriend en mede-spokenspeurder, Edgar Woudt. Wijlen Edgar Woudt, om precies te zijn.

Heb je weer popcorn zitten snuiven, Edgar?

Hij was een geest-jongen die Matilda had ontmoet toen ze twee maanden geleden haar tante had geholpen het griezelige gespook in Landhuis Beauchamp te onderzoeken, en hij was mee naar Londen gegaan om bij hen te komen wonen. Edgar hoorde echt bij de familie. Nou ja, hij zou bij de familie gáán horen. Het punt was alleen dat Matilda er nog niet aan toe

was gekomen haar oom en tante over hem te vertellen... Ze keek rond of er iemand dichtbij genoeg was om haar tegen de lucht te horen praten, maar tante Evelien was met andere dingen bezig (er was op geheimzinnige wijze een parkietenkeutel op het toneel beland, die ze met een zakdoek opveegde).

‘JA, ik heb popcorn zitten snuiven. Én ik heb ontdekt’ – Edgar dempte zijn stem alsof het om een geheim van buitengewoon belang ging – ‘dat ik, als ik heel langzaam met mijn tong uitgestoken door de vriezer met ijsjes smelt, iets vanille-achtigs proef! Ik zit daar de hele middag al! Maar wat gebeurt hier? Wat was dat net voor herrie?’

‘O, niks bijzonders,’ zei Matilda. ‘Gewoon de gebruikelijke repetitieprobleempjes: hysterische geesten, gestoorde parkieten, brandende pruiken, dat gedoe.’

Edgar lachte. ‘Gedraagt onze acterende vriend zich niet?’

Precies op dat moment plofte sir Nicolaas Kemp naast hen neer.

‘O, hallo, Niek!’

‘Hallo, Edgar, ouwe jongen,’ zei Nicolaas, en toen, met een stem die weer beefde van emotie, tegen Matilda: ‘Nog één ding, Matilda, liefje. Kun je je tante alsjeblieft vragen niet te zeggen hóé ik precies ben gestorven? Over je eigen zwaard struikelen is zó’n afgang...’

‘Tuurlijk,’ zei Matilda. Edgar en zij deden allebei hun best niet te kijken naar de afschuwelijke buikwond van de geest toen hij zich omdraaide en zichzelf weer naar het plafond van de zaal lanceerde. ‘Het was mijn eerste optreden als Hamlet!’ jammerde hij. ‘Mijn eerste en mijn laatste!’

‘Arme, ouwe Niek,’ zei Edgar zacht.

‘Arme, ouwe Niek,’ vond Matilda ook. ‘Konden we maar iets verzinnen om hem op te vrolijk...’

Ze werd onderbroken door een oproep vanaf het toneel. ‘Matilda!’ riep tante Evelien.

Met een haastig lachje nam Matilda afscheid van Edgar, die tevreden de consumptieopslag weer in dook.

Tante Evelien wenkte Matilda, ging op haar hurken zitten en stak een hand uit om haar nichtje het toneel op te helpen. ‘Lieverd,’ zei ze zachtjes. ‘Ik kan je niet vertellen hoe trots ik ben om jouw buitengewone mediumtalent in de *Signora Valentina Show* te kunnen opnemen. Ik ben IN DE WOLKEN, eerlijk waar, om echte geesten te hebben! Dat maakt onze voorstelling zoveel... zooveel...’

‘Minder bedrog?’ opperde Matilda behulpzaam.

‘Authentiekier wilde ik zeggen.’ Tante Evelien straalde en gaf geen krimp. ‘Maar het punt is...’ Ze zweeg en keek rond. ‘Is Nicolaas hier?’ fluisterde ze.

Matilda keek op. ‘Nee, hij zit in de koninklijke loge luid snikkend “Te zijn of niet te zijn” voor te dragen.’

‘Het punt is, kindje... Het kan zijn dat we het bij onze oude trucs met rook en spiegels moeten houden, met jou in een victoriaans nachthemd en Barnabus in het publiek. Het heeft ons al ons geld gekost dit theater te kopen en we kunnen ons geen flop permitteren.’

‘O nee, tante Evelien, sir Nicolaas zou er echt kapot van zijn als u hem ontsloeg. Kunnen we hem niet nog een kans geven?’

Evelien zuchtte. ‘We hebben nog maar een paar dagen voor de première, lieverd... Ik ben bang dat echte geesten

domweg te onbetrouwbaar zijn.'

'En te brandgevaarlijk,' voegde Barnabus eraan toe. Matilda's geliefde oom was van de lichtinstallatie omlaag geklauterd en kwam nu naar het toneel toe. Hij droeg een schitterend custardgeel jasje en had een opgevouwen krant onder zijn arm. 'O, verdorie, mijn kostuums!' sputterde hij, en hij inspecteerde de

berg geschroeide kledingstukken. Hij wapperde de laatste flardjes rook weg met de krant, die hij daarna aan tante Evelien gaf.

'Veel schade?' vroeg tante Evelien meevoelend terwijl ze de krant openvouwde en de koppen langs keek.

'Ach, kon erger.' Zuchtend schudde oom Barnabus het zand van een paar lievelingskleren. 'Alleen wat brandplekken op een lederhosen en een flink geschroeide pruik.' Hij keek op. 'Hoogst brandbare dingen, pruiken. Dat hoor jij toch te weten, Nick, ouwe jongen!'

‘Mijn oprechte excuses, Barnabus,’ jammerde de geest.

‘Hij zegt dat het hem spijt,’ gaf Matilda door. ‘En ook dat hij graag meer artistieke vrijheid wil in zijn rol, en of u alstublieft níét wil zeggen dat hij is gestorven door zich aan zijn eigen zwaard te rijgen.’

‘Oooo!’ kreunde de geest droevig. ‘En zo oorverdovend als het applaus was! Geen mens had ooit zo’n toneeleffect gezien! Zo bloederig, zo realistisch! En toen... TOEN pas snapten ze de tragische waarheid...’

Tante Evelien was vreemd stil geworden, maar dat had niets te maken met de vertoning in de koninklijke loge boven hen. ‘Barnabus, liefje,’ zei ze. ‘Heb je de voorpagina van de krant van vandaag gezien?’

Oom Barnabus keek ongewoon ernstig. ‘Daarom heb ik hem meegebracht, om aan je te laten zien.’

Matilda keek van het ene ernstige gezicht naar het andere. ‘Wat?’ vroeg ze. ‘Wat is er?’

Tante Evelien hield de krant omhoog.

De kop luidde: GUUS RAAI UIT DE GEVANGENIS.

Matilda rook een ijskoud vleugje vanille-ijs toen er naast haar een kleine geest opdook.

‘Oo,’ verzuchtte Edgar. ‘Wie is Guus Raai?’

‘Eh. Wie is Guus Raai?’ vroeg Matilda.

Tante Evelien keek oom Barnabus nog even aan en lachte toen geruststellend naar Matilda. ‘Weet je wat, daar hebben we het straks thuis wel over, lieverd.’ Ze vouwde de krant op en haalde diep adem. ‘Laten we de kaars-truc nog maar eens proberen, ja? Sir Nicolaas, bent u zover? Iedereen op zijn plaats, graag...’

HOOFDSTUK 3

Waarin Edgar ontzettend opgewonden is

Maar waarom hebben jullie me dat allemaal nog nooit verteld?’ vroeg Matilda weer. ‘Ik ben elf! Elf jaar en... Wacht even, welke dag is het vandaag?’

‘Zes januari, kindje,’ zei Barnabus behulpzaam. ‘Altijd zo leuk om op nieuwjaarsdag jouw verjaardag te vieren. Vooral omdat de overgebleven bubbels van oudjaarsavond dan niet worden verspild...’

‘Ik ben elf jaar en vijf dagen oud!’ onderbrak Matilda. ‘En jullie hebben nog nóóit verteld dat mijn vader voor zijn dood bevriend was met een beruchte misdadiger!’

Matilda, Evelien, Barnabus en Edgar waren weer thuis, in de zitkamer van Eveliens huis aan Regent’s Park in Londen. Die zitkamer was ongewoon groot, omdat er een muur was weggebroken en hij was samengevoegd met de zitkamer van het buurhuis (dat van oom Barnabus was).

Dat plan van ‘samen, maar toch onafhankelijk’ had het stel een paar maanden geleden bedacht, en het leek heel erg goed te werken.

Ze waren allemaal moe van hun dag in het theater, maar Barnabus had de haard aangestoken en chocolademelk gemaakt in de hoop het lastige gesprek wat te verzachten.

‘Nou, je vader was niet echt bevriend met de beruchte misdadiger, maar zijn zakenpartner wel.’

‘Zijn zakenpartner?’

‘Ik weet het,’ zei oom Barnabus vriendelijk. Hij gaf Matilda haar chocolademelk en liet zich in een leren leunstoel zakken. ‘Een beetje verwarrend allemaal, hè krentenbolletje van me?’

‘Begrijp ik het zo goed,’ zei Matilda langzaam. ‘Mijn vader, Victor Rex Duyster, zat niet in het familiebedrijf, Circus Valentina? Helemaal niet?’

‘Nee, Matilda,’ antwoordde tante Evelien gedecideerd. ‘En ik zweer je dat ik dat ook nooit heb gezegd. Hoe kom je daar in vredesnaam bij?’

‘Door die naam, Victor Rex!’ hield Matilda vol. ‘In mijn hoofd was hij een menselijke kanonskogel, of een trapezeartiest of zo. Goeie genade, mijn ouders zijn

omgekomen bij een ongeluk met een heteluchtballon! U gaat me toch niet vertellen dat die ballon ook niks met Circus Valentina te maken had?’

Evelien lachte verontschuldigend. ‘Helemaal niks, vrees ik.’ Ze zuchtte. ‘Ik kan beter opnieuw beginnen.’ Ze frunnikte aan haar glinsterende oorbel, nam een slok chocolademelk en zocht naar de juiste woorden.

Naast Matilda, vlak naast haar in kleermakerszit op de bank, zat Edgar Woudt met grote ogen van opwinding.

‘Vraag eens door naar die BERUCHTE MISDADIGER!’ siste hij voor de derde keer in Matilda’s oor. Edgar was dol op zulke dingen.

Matilda porde met haar elleboog in zijn richting. Ze probeerde te luisteren.

‘Het spijt me dat we het je niet eerder hebben verteld, lieverd,’ zei Evelien. ‘Ik... Het is eigenlijk best een belangrijk iets, en op de een of andere manier leek het nooit het goede moment.’

Matilda keek even naar haar geheime vriend, Edgar. Ze wist wat tante Evelien bedoelde. Sommige gesprekken waren gewoon wat te belangrijk om eraan te beginnen.

‘Je vader en moeder hebben elkaar bij Circus Valentina leren kennen, maar hij werkte er niet. Mijn zus Stella, jouw

moeder, hield zich met de zakelijke kant bezig en deed de administratie en zo. Victor Duyster was een accountant die langskwam om onze boekhouding te controleren. Ze werden verliefd.’

‘Wacht. Mijn vader was accountant?’

‘Ja.’

‘Geen menselijke kanonskogel?’

‘Verre van. Nog geen beetje. Heel erg accountant.’

Verbijsterd en ongelovig schudde Matilda haar hoofd.

Barnabus probeerde te helpen. ‘Je kent die verhalen toch? Waarin een gefrustreerd jong mens wegloopt en bij het circus gaat, voor een leven vol avontuur?’

Matilda kneep haar ogen tot spleetjes en knikte langzaam. ‘Ja.’

‘Nou, je moeder liep uit het circus weg om met een accountant te trouwen.’

Matilda trok haar wenkbrauwen op.

‘Ze waren heel gelukkig!’ Tante Evelien lachte, maar er glinsterden tranen in haar ogen. ‘Ze verhuisden naar Londen, waar je vader een accountantskantoor oprichtte, samen met een man die Guus Raai heette.’

Matilda knikte weer en wierp een blik op de krant op het tafeltje naast hen. ‘En hij was de linkmiegel die met